

Військова присяга: одна і на все життя

#24-25 от 23.10.2006

Один день з життя Інституту танкових військ

На початку вересня в Харківському гвардійському інституті танкових військ імені Верховної Ради України НТУ «ХПІ» відбулося свято – курсанти перших курсів складали військову присягу на вірність українському народові.

«Я вступаю на військову службу і урочисто присягаю українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно дотримуватися Конституції України та Законів України, зберігати державну таємницю.

Присягаю виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників.

Присягаю ніколи не зрадити українському народові».

У простих, але повних глибокого змісту, словах Військової присяги сконцентровані усі вимоги, які складають основу військової служби у Збройних Силах України. Вірність присязі, неухильне виконання її вимог породжує в мирний та воєнний час героїзм, мужність, відвагу. Немає вищого обов'язку, ніж служити своєму народові, захищати те, що ним створено.

Стати курсантом інституту пощастило небагатьом. І ось тепер вони в новенькій формі стоять у строю тих, хто приймає Військову присягу. Серед молодих курсантів багато спортсменів-розрядників з різних видів спорту, тих хто закінчив школу з медаллю, нащадків славетних військових династій.

Одним з них є курсант Юрій Уваров – його військова династія бере свій початок від прадіда, який був генералом царської армії. Сам Юрій активно займається спортом. Він чемпіон Деснянського ліцею з гирьового спорту. В цей святковий день Юрій поділився своїми думками:

– Військова присяга – це те, до чого ми довго йшли та багато чого пережили. Склавши цю священну клятву, відчуваєш, що на твої плечі лягла величезна відповідальність – цілісність України та життя кожного громадянина. Мене наповнює гордість, мужність та відчуття

гідності за те, що я та мої товариші по навчанню виконують таке важливе завдання. Я мріяв з далекого дитинства стати офіцером, щоб продовжувати династію військовиків свого роду. В нашій родині всі чоловіки були військовими, починаючи ще з дореволюційних часів. Я дуже ціную таку долю. За досить короткий час в інституті я змужнів, загартувався. Я надзвичайно радий, що став курсантом ХІТВ, цієї справжньої кузні «сталевих» офіцерів. У курсантському строю стоїть потомственный військовий – курсант Валерій Корецький. Його батько все своє життя присвятив службі в Збройних Силах. Дитинство Валерія було пов'язане з військовими містечками, полігонами, танкодромами, це тільки зміцнювало його мрію продовжувати справу батька та діда і стати професійним військовим. Тепер це бажання стало реальністю. До речі Валерій є «срібним» призером України серед молоді з рукопашного бою.

Спадкоємцями військових династій є курсанти Сергій Лебединський, Максим Бобровський, Микола Стасенко, Віктор Майданович та багато інших.

Молоді курсанти повні сил та енергії, з оптимізмом дивляться у своє майбутнє, бо впевнені вже сьогодні у тому, що зможуть подолати усі труднощі на нелегкому та тернистому шляху до лейтенантських зірок.

Під час урочистої частини до молодого загону першокурсників звернувся начальник інституту, генерал-майор Анатолій Миколайович Сиротенко. В його словах – важливість даної події, вітання до курсантів. З любов'ю та надією дивляться на майбутніх офіцерів ректор Національного технічного університету «ХПІ» Леонід Леонідович ТОВАЖНЯНСЬКИЙ, голова Ленінської районної ради м. Харкова Анатолій Іванович НОМЕРОВСЬКИЙ та інші присутні на святі. Хвилюючим був виступ від імені батьків Лілії Володимирівни Зубович. Після урочистого привітання пролунали відповідні команди, і курсанти-першокурсники приступили до складання Військової присяги. І знову – слова вітання на адресу тепер вже наймолодших військових, а протоієрей Благовещенського собору отець Федір провів ритуал їх освячення в ім'я благополучної подальшої служби і навчання. Після команди «Вільно!» курсантів тепло привітали батьки, знайомі і друзі. У декого з хлопців з'являються квіти, найсміливіші дівчата пориваються поцілувати своїх коханих, жінки не приховують материнських сліз, а чоловіки по-батьківськи з гордістю дивляться на синів, які ніби раптово стали дорослішими та серйознішими.

Юнаки, юнаки, юнаки!

Несіть свою службу сумлінно,

Щоб пишалися Вами батьки,

Бережіть Україну.

Юнаки, юнаки, юнаки!